

På flugt i et ragnarok

Civile tyskere og KZ-fangers flugt

For forståelsens skyld

ultra kort om årsager og konsekvenser

Civilbefolkning i den militære strategi

Civilbefolkningen var i Den Spanske Borgerkrig en vigtig strategisk brik i den fascistiske krigsførelse. Denne strategi blev gentaget, da nazisterne tromlede Europa fladt.

Kort beskrevet gik den i Den Spanske Borgerkrig primært ud på, ved bombninger at drive byernes befolkning ud på landevejene, således at fjendens bevægelighed reduceredes og sekundært skabe frygt – rædsel og dermed fratage befolkningen kampmoral. (Guernica)

Når fascisterne i Spanien selv havde brug for vejnettets fejede de det rent med maskinkanoner og maskingeværer fra lavtgående fly. De allierede havde lært lektionen og benyttede den i krigens sidste fase, hvor grusomheder, som efter min vurdering må betegnes som krigsforbrydelser, blev begået af alle krigsførende parter.

På sine sejrrige fremstød havde nazihærene med fuldt overlæg bombet, brændt og beskydt civilbefolkningerne i hele Europa, jaget dem som løstgående kvæg på landevejene, således at fjendens manøvrer blev reduceret til nul. Kynisk havde man slagtet, invalideret civile i dette spil, der betegnes som militærstrategi.

Evakueringen fra Ostgebet skete på Hitlers ordre og har vel i begyndelsen været forholdsvis velorganiseret, men krigens udvikling forvandlede flugten til et ubeskriveligt mareridt.

Hvorfor flygtede man i panik?

Foran de russiske hære flygtede millioner af civile tyskere, som havde bosat sig i Ostgebet, og tusinder af kollaboratører, der havde samarbejdet med nazisterne.

I krigens sidste halve år foregik den største folkevandring nogensinde i menneskehedens historie. Europas veje var fyldt med stakler, gamle, kvinder og børn, der med deres pik – pak på nakken eller i barnevogne, trillebøre, i alt, hvad der blot kunne trille – flygtede, vaklede de bort fra sejrherrene, medmenneskelighedens – frihedens – demokratiernes forkæmpere og beskyttere.

Krigsforbrydelser mod værgeløse har sejrherrene og tabernes krigere dog siden forsømt at beskrive. Forbrydelserne begået i krigens sidste dage i en hævn og blodrus er mere end svær at beskrive og forklare. Her får du kun ultrakorte udpluk, men kildeangivelser, således at du selv vil kunne gå videre.

Den desperate flugt kan måske forklares med at:

De tyske civile blev under krigen klar over, at de og deres folkefællers forbrydelser nu ville blive betalt tilbage med renters rente, de havde erkendt hadet mod sig. Men nu var det tyske civile, der spærrede, det var deres egne, der sinkede den tyske hær på sit tilbagetog.

Ingen af de allierede nærrede specielt kærlige følelser overfor disse stakler – beretningerne fra de befriede dødslejre spredtes over Europa som en løbeild og forfærdede alle. Nu blev der betalt tilbage med samme mønt. Her var et had uden grænser. Man sparede ikke på krudtet.

Havde man grund til andet? Næstekærlighed hørte fortiden til.

Millioner af tyskere havde i årene bosat sig i Ostgebet, de kaldte sig hjemme- eller folketysskere. I kontrakten for frivillige, som meldte sig til Waffen SS var belønningen for at skaffe Lebensraum og for tro tjeneste et mindre landbrug (Siedler) i Ostgebet. Udryddelsesteknikken blev med bistand fra tysk videnskab og industri planlagt og udviklet i detaljer. Første fase var gas i busser, men kapaciteten stod ikke mål med den planlagte udryddelse af 12 mil. mennesker.

Næste fase var Einsatzkommandoer, som skød ofrene, efter at de havde gravet deres egen grav. Efter krigen var der kun ganske få af tyskere, der ville vedgå sig, at de havde været nazister, og at de aktivt havde deltaget i den nazistiske terror og undertrykkelse af befolkningerne. De forsøgte at vaske blodet af hænderne og påstod:

Men da det kneb med ammunitionen, gik man over til hængning, en form for genbrug. Gassen Cyklon blev efter medicinske eksperimenter på kvinder, anvendt i KZ-lejrene. Virksomheden (I.G. Farbenindustrie) købte kvinderne for 100 mark, men krævede prisen sat ned, da de var for magre. (Oversat: De var for udhungrede og holdt derfor til for få forsøg, før de kreperede)

Vi vidste ikke, vi troede ikke, vi gjorde intet, vi handlede efter ordre og kunne vi andet? Det er, som så meget andet blot een af de mange løgne, der i dag holder liv i nynazismen.

1. Konzentrationslejrene (500) blev for størstepartens vedkommende bygget, medens Tyskland var i krig: De kunne ikke være opført på rekordtid uden den tyske befolknings støtte og viden.

2. I hvert eneste landsby i Ostgebet begik man offentligt forbrydelser mod den lokale befolkning.

Selv i landsbyerne hængte ligene i galgerne til fri beskuelse.

En dansk tysklandsarbejder skal med nogle danske arbejdskammerater med tog fra Altona Banegården i Hamburg.

Han fortæller:

«Da vi står ventende på perronen ruller et godstog ind og SS soldater driver straks russiske krigsfanger ud. Disse fanger er udmattede, kan næppe stå på benene, mange er så afkræftede, at de må slæbes ud af medfanger, men alligevel dænges de til med slag fra geværkolberne og med spark.»

De danske arbejdere protesterer højlydt og forsøger at blande sig. Resultat? De tilstedeværende, «uskyldige,» tyske civile og nogle marinesoldater overfalder danskerne og slår dem ned for fode.

For herrefolket var mishandlinger af undermennesker en ret og en pligt. Tyskeren skulle både være døv og blind for ikke at konstatere forbrydelserne, og endelig talte de ikke sammen? I 1947 arbejdede jeg i Tjekkoslovakiet; og travede rundt i Sudeterne og fik dermed et ganske godt indtryk af, hvad der i virkeligheden var passeret.

Rædselsberetninger om, hvorledes folketyskere havde hængt lokale borgere på byernes markedspladser, hvorledes de med økser havde hugget folks hænder af, medens befolkningen med tyske bajonetter i ryggen blev tvunget til at se på, var enslydende, de var overensstemmende.

Alle mænd i byen, Lidice, blev skudt på byens torv, medens koner, mødre og børn så til; de endte i kz-lejre, hvor de slæbte sig til døde med tvangsarbejde, og når de ikke orkede mere, endte de i gaskamrene.

13 børn blev kidnappet og sendt til Lebnborn i Tyskland, deres skæbne er ukendt. Byens huse og bygninger, med kirkegård og gravstene blev jævnet til knæhøjde. Lidices ruiner kan frit beskues også i dag år 2009.

Enhver sudetertysker, der kunne godtgøre, eller som bare ville forsøge at godtgøre, at han havde været antinazist, at han havde været loyal over for det land og det folk, han havde bosat sig i, kunne frit blive. Hvor mange tyskere benyttede sig af tilbuddet? Jeg ledte efter dem. Jeg fandt ikke flere, end jeg kunne tælle på én hånd.

En og en halv million tyskere var flygtet eller fordrevet; byerne stod gabende tomme. I byer på størrelse med Frederiksværk kunne der bo en eller to familier.

Vejene var en stor losseplads, sønderbombede militærkolonner, tanks, lastbiler lå så sent som i 1947 spredt på bjergskråningerne med folks bohaver.

De civile tyskere havde nøje kendskab til de begåede forbrydelser og derfor frygtede de repressalier.

Der er ingen tvivl i mit sind, det overvejende flertal af tyskere havde medansvar, også min familie i Ruhrdistriktet.

3. Nazi-propagandaen havde fyldt tyskerne i årevis med rædselsberetninger om undermenneskenes grusomheder, om deres barbari.

De tyske flygtninge troede på denne propaganda, derfor flygtede de i panik for undermenneskene, de flygtede i panik for regningen for deres egne, for Herrefolkets forbrydelser, der nu skulle indløses.

Da de russiske hærstyrker rykkede frem, forsøgte alle, der kunne krybe og gå (også enheder fra Wehrmacht) bag de vestallieredes linjer. Den Røde Hærs fremrykning er krydret med adskillige rædselsberetninger om røverier, tyverier og voldtægt, hvorfor man ikke kan eller skal afvise de tyske rædselsberetninger.

Flugtveje

Her berettes kun om:

Flygtende fra Ungarn – Tjekkoslavakiet samledes efter at have passeret Riesengebirge hovedsageligt i Dresden. Andre flygtninge primært fra polske områder valgte en rute igennem Harzen.

I Dresden, indledte England og USA nogle af krigens værste luftbombardementer, hvor man brugte ildstormens teknik, som bestod i at nedkaste brandbomber i byernes centrale midte, for derefter at nedkaste sprængbomber, hvor nogle var de berygtede lufttorpedoer, som sprang i flere omgange på deres vej gennem byens gader. De væltede bygninger forhindrede dermed redningsmandskab i at komme frem. Brandene havde et omfang, således at områder blev tømt for ilt, hvorfor alt liv blev udslettet.

Damen søger efterladte blandt de mange ofre, som har lidt døden ved kvælning.

Heden fra brandene havde været så voldsom, at selv jernkonstruktioner smeltede. Ingen ved hvor mange mennesker, der omkom bare i denne by.

To ledende, tyske chefer for redningsmandskaberne i Dresden rapporterede, at bombningerne kostede 35 – 40.000 ofre, men er det censurerede, smykkede rapporter?

35.000?– 200.000?

300.000?

Lovlig Krigshandling

Flygtende fra de nordlige kystområder i Polen, koncentreret omkring havnebyer med Königsberg og Danzig som de væsentligste.

Dresden

Omkring 2,5 millioner flygtede fra Sudetenland mod Dresden. De overlevende fra de allieredes terrorbombardementer af denne by, som var uden militære mål, men fyldt til bristepunktet med mennesker i yderste nød, søgte videre mod Harzen. Alene i denne egn har mellem 7 og 10 millioner passeret, flertallet kom fra de vestlige dele af Polen. Ved flere lejligheder har jeg været i Dresden kort tid efter krigen, og umiddelbart kan jeg ikke forestille mig andet, end at terrorbombningerne har kostet flere hundrede tusinder livet.

Flere af hinanden uafhængige rapporter opererer med stærkt svingende tal. Ingen har tilnærmelsesvis kunnet fastslå tallet for flygtninge, som fandtes over alt.

Jeg har gransket i opgørelser fra byens kirkegårde, men de kan ikke fastslå katastrofens omfang, da man ved domkirkens plads, samlede meterhøje dynger af brændte lig og fandt støv, som sandsynligvis stammede fra mennesker. Dertil kommer, at man for at forhindre sygdomme i desperation brændte lig, uden at man i dag ved, hvor mange det drejede sig om.

En dansk professor og historieforsker angiver uden dokumentation, at bombningerne skete efter opfordring fra russerne, men så fik russerne, de «røde,» meget behændigt og omkostningsfrit lidt mere mudder i hovedet, men uanset hvem, der opfordrede, uanset hvem, der gav ordren, og uanset hvem, der udløste bomberne, er det en manifestation af, at krig er en forbrydelse, og det frikender ingen for denne krigsforbrydelse, men et lille hurra for den saglige, officielt neutrale, men karakteristisk, holdningsløse, danske historieforsker.

Rollerne var byttet om

Var situationen således uoverskuelig mod syd for tyskerne, så var den endnu værre mod øst og mod nord. Ved en gigantisk knibtangsmanøvre i vinteren 1944 – 45 blev de tyske hære, og omkring 2,5 til tre millioner civile tyskere spærret inde af Den røde Hær i områderne omkring og ved den polske Østersøkyst.

For de fleste var eneste vej bort at søge over de tilfrosne vandområder ad en smal landtange mod havnebyerne i håb om at få skibslejlighed til det forjættede land, Danmark.

De russiske styrkers mål var kystområderne ved Østersøen, Berlin og ved knibtangsmanøvrer at spærre tyske hærstyrker inde for på et senere tidspunkt at uskadeliggøre dem.

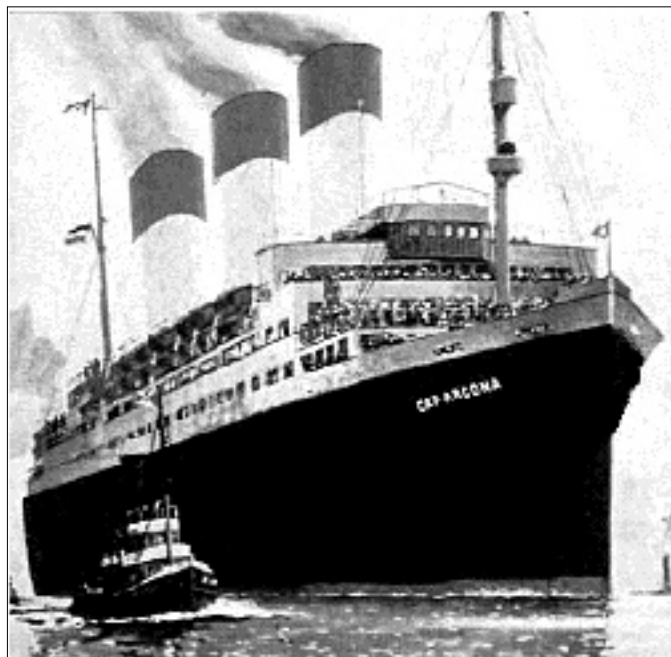
Pilene anskueliggør fremstødene og dermed flygtningenes flugtveje zu das Vaterland.

Temperaturen svingede fra 20 til 30 graders frost. Uden at appellere til din fantasi, må du kunne forestille dig, at vejene var dækket af syge, udsultede mennesker, hvor flertallet i kong Frost's navn efterhånden fik en forholdsvis barmhjertig død. Men menneskers tilpasningsevne og selvopholdelsesdrift er formidabel, så i havnebyerne var titusinder alligevel nået frem, ventende på kajen i dagevis uden ly for kulden i håb om at overleve en krigs vanvid.

Alle nordtyske, polske og baltiske havne var fyldt med flygtninge, alt, hvad der kunne flyde blev brugt. Selv lastrummene blev fyldt. På dækket lå de i tusindvis – i vinterkulden, udsultede, syge, bukkede de under. Begrave dem? Det var bare ud over skibssiden. Pramme blev fyldt, men i dybet lurede russiske ubåde.

Tallene divergerer, men omkring 20.000 civile flygtninge, kvinder, børn, ældre mennesker og sårede soldater led døden. Over staklerne strøg de allieredes jagere og bombemaskiner. Maskingeværer og maskinkanoner glammede; de ryddede op i dækslasten, og bomberne afsluttede. Allierede flyangreb kostede i krigens sidste dage 11–12.000 KZ-fanger livet.

Kraft durch Freude var en af Hitlers mange måder før krigen at overbevise den menige tysker om nazismens velsignelser.

Begrave dem? Det var bare ud over skibssiden. Badelivet i 1945 var derfor en noget blandet fornøjelse i Danmark.

Lig – strandvaskere drev i land. Når man gik en tur på stranden var mødet med mere eller mindre opløste lig hverdagskost.

Civile flygtninge – sårede soldater – værgeløse syge – udmattede flygtning blev torpederet af sovjetiske ubåde – bombet og beskydt af allierede (engelske, amerikanske og russiske) fly.

Her nævnes kun de største krigsforbrydelser og katastrofer.

Tyske flygtninge – et let bytte for ubåde – jager- og bombefly

30.01.1945: Wilhelm Gustloff var før krigen bygget som passagerskib til den nazistiske organisation: Kraft durch Freude. I Gdynia blev det bygget om, således, at det også fungerede som lazaret.

Kilderne opgiver forskellige tabstal, men mere end 10.000 mennesker blev stoppet ned i skibet. Oprindeligt var 2.000 maksimum. En anden kilde opgiver 5.000 flygtninge, 1.600 besætningsmedlemmer og et ukendt antal sårede, formodentlig soldater.

Skibet sejlede med lanterner og belysning tændt, men blev på trods heraf sænket af sovjetisk ubåd.

De få overlevende kan forklares med tyskerne mangel på fartøjer, der kunne sættes ind i et redningsarbejde og de mere end små chancer for overlevelse i isfyldt farvand. 1.239 overlevende.

Lovlig krigshandling

10.02.1945: General Steuben var fyldt til bristepunktet med flygtninge og sårede, men blev sænket af sovjetisk ubåd. Ingen overlevende.

Lovlig krigshandling

16.04.1945: Goya var oprindeligt et fragtskib, men blev ombygget og havde ved sin afgang tre uger før krigens afslutning mere end 7.000 passagerer, civile flygtninge og sårede soldater ombord.

Det blev truffet af tre torpedoer og sank på mindre end fire minutter. Katastrofen er målt i tab af liv verdens største skibskatastrofe.

183 overlevende.

Lovlig krigshandling

En humanist på vildspor – hadets pris

Der er under nynazismens faner i Den kolde Krigs intolerante efter-slæb blevet rejst en del anklager mod os danske for ikke at have plejet, passet og vartet disse stakkels, germanske flygtninge op på en for dem passende måde.

Men er det ikke igen en fordrejning af historiske kendsgerninger?

Sandheden er at danskerne brugte næb og klør, man gjorde alt for at forhindre flygtningene i også at udplyndre og belaste Danmark.

Krigens ofre havde været mere end store nok.

Skibskatastrofer (historisk til sammenligning)

	omkomne	overlevende
1. Titanic 05.04.1912	1.523	
2. Lusitania 07.05.1915	1.198	
3. Bismarck, krigsskib 27.05.1941	2.200	
4. Wilhelm Gustloff 30.01.1945	5.400 – 9.343?	1.239
5. General Steuben 10.02.1945	3.500	0
6. Goya 16.04.1945	7.000	183

Tyskerne beslaglagde 15 oplagte danske handelsskibe. Men de tyske flygtninge var uanset deres selvskabte nød og elendighed ikke inviteret; de var mere end uvelkomne. Ved Kalvebod Brygge havde danske handelsskibe ligget oplagt under hele krigen. Skibene blev klargjort, men for at hindre deres passage gennem Københavns havn sprængte BOPA Langebro i luften. Men allerede to dage efter havde tyskerne fået hævet broklappen, så skibene kunne passere.

Næste aktion var sænkning af to mindre skibe på tværs af havneløbet. For at det ikke skal være løgn, sejlede BOPA i samarbejde med bjærgningsselskabet Switzer alle danske bugser- og slæbebåde til Sverige; det var igen en storstilet aktion, hvor en hel verden igen måbede over, at den danske modstandsbevægelse for Gud ved hvilken gang tog fusen på tyskerne.

Enkelte færger førtes af modstandsbevægelsen til Sverige, andre blev sprængt i luften.

Men trods alle disse bestræbelser væltede 240.000 flygtninge ind i landet; døende, syge, og udsultede. Pjaltede så man dem på gaderne, men de havde åbenbart endnu ikke glemt deres gamle vaner, for også her optrådte de som herrefolket. I forretningerne strøede de om sig med penge og krævede ind. Kunne de ikke få deres ublu ønske opfyldt, tilkaldte de tyske soldater, som med våben i hånd hjalp deres betrængte folkefæller.

Den danske husmor kunne gå tomhændet hjem. Det var det rene og skære røveri i en tid, hvor også den danske befolkning stort set manglede alt, undtagen hadet til undertrykkerne, der bare krævede.

Millioner af tyskere heilede, da Europas demokratier blev knust; dette var resultatet, konsekvensen af den totale krig. Hadet voksede til det maksimale. Tyskerne var mere forhadte end nogensinde. Skoler, badmintonhaller, forsamlingshuse, alle større bygninger blev beslaglagt og indrettet til flygtningelejre og til lazaretter.

Danmarks eftermæle

På trods af dette had løste Danmark denne humanitære opgave ved efter kapitulationen at bygge og oprette hele byer med huse og alt dertil hørende. Det var i et omfang, som skal ses på baggrund af, at vi var et folk, der var mere end forarmet efter fem års udplyndring og som selv manglede basale livsfornødenheder.

Har vi grund til at skamme os?

Igen et «nynazistisk» forsøg på at grise til? I en TV udsendelse, rejste man en usaglig kritik af Danmarks behandling af flygtningene.

Formålet var ensidigt at nedgøre danskerne og et forsøg på at bringe skam over os og en fremstilling af de tyske flygtninge som uskyldige offerlam.

Den tyske propagandaminister Goebbels definition havde man i TV udsendelsen i DR efterlevet til punkt og prikke

– desværre hoppede mange på limpinden.

**Propaganda skal udføres så virtuost, at den,
som den er møntet på ikke bemærker den,**

Her får du eksempler på bedraget – på postulater, som er i strid med virkeligheden og som kan belyse forskelle og kvaliteter mellem øjenvidner og stuelærde humanister, der er henvist til støvede dokumenter. Papir er som bekendt taknemmeligt.

En af de medvirkende gik i fast rutefart i et arkiv og hentede kasser med dokumentation. Den naive ville tro, nu bringes kendsgerninger – nu får jeg den fulde og hele sandhed. Fik vi så det?

Dokumentationen var omhyggeligt udvalgt for at tjene udsendelsens nynazistiske formål. Alt, der ikke tjente tilsvining af danske blev forbigået. Vi danskere sultede, misrøgtede, og mishandlede flygtningene. Der berettedes om tørstende og sultende stakler, om dødelighed på grund af sult, hvilket bevistes med en flygtnings beretning om børn, der i lejren vogtede mælkebøtter, således, at bladene, når de engang i sommerens løb var store nok, kunne spises.

Der havde eksempelvis ikke været vand i lejren.

Råddent, maddikefyldt kød blev serveret.

Hvad ønskede Herrefolket? Et hotel? Et pensionat, hvor engelske bøffer serveredes med bløde løg?

Rationen var 1.800 kalorier iflg. engelske myndigheder pr. flygtning pr. dag. Dette påbud blev umiddelbart efter kapitulationen på initiativ af danske myndigheder øget til 2.000 pr. dag.

Man fortiede ganske to af hinanden tyske lægers beretninger, der forklarer spædbørnsdødeligheden med, at de tyske mødre stopfodrede deres underernærede børn med fed kost (flødeskumskager m.m.).

Da jeg ikke er læge, kan jeg tillade mig at antage, at de lidelser, som flygtningene havde været udsat for på deres flere uger lange flugt, havde nedbrudt deres modstandskraft til minimum. De tyske flygtninge kom her, mange døende, flertallet syge, fulde af tuberkulose, lus, fnat, tyfus og døden nær af sult. De var en sygdomstrussel mod os. Men den samvittighedsløse hensynsløshed tyskerne udviste ved at udsætte et «værtslands» befolkning for smittefare, berørte disse humanister ikke.

Selv de bedste hospitalsforhold, selv den bedste lægebehandling havde ikke kunnet redde de mange tyskere, der omkom. Alene 4 – 6000 kan findes i massegrav på Vestre Kirkegård i København.

Humanisterne nævnte ikke med et eneste ord de tyske læger, der stak af under transporterne fra deres lidende, syge landsmænd. Hvor mange tyske flygtninges død har disse tyske læger på samvittigheden?

Et «sandhedsvidne», en tysk dame, Schauspieler, Dorthea Günther appellerer tårepersende til danskernes med- og skamfølelse ved at berette om alt det gruelige, de hadske danskere udsatte hende og hendes lidelsesfæller for.

Hun måtte kigge ud gennem plankeværkets knasthuller på Øster Farimagsgades Skole, hun måtte ikke lege på gaden, og hun måtte ikke se Kong Christian d. X. ende ride forbi.

Sandsynligvis er Schauspieler, Frau Günther ankommet til vort fælles fædreland marts – april 1945. Hvornår faldt kong Christian af hesten? Kom kongen senere til at ride? Har kongen på noget tidspunkt redet i en af Østerbros sidegader?

Danske læger mere end anstrengte sig allerede fra 1944 for under forhandlinger med tyske myndigheder at mindske danske koncentrationslejrfangers lidelser.

Med en klaprende skrivemaskine som bevismateriale forsøgte man at dokumentere, at lægen Esther Ammundsens svigtede sit lægeløfte ved at afvise syge, tyske flygtninge fra hospitalsbehandling. Dette er forvanskende og æreskrænkende, al den stund ingen får mulighed for at tage til genmæle.

Yderligere skal man være ret skarpsindig for i det viste glimt at kunne konstatere brevetts datering.

Nemlig marts 1945, altså på et tidspunkt, hvor den tyske, nazistiske terror kørte for fulde omdrejninger, og hvor de tyske myndigheder havde

frabedt sig danske lægers assistance i et nøje beskrevet omfang.

Man fremstillede lægernes forhandlinger med tyskerne, som om der var tale om to ligeværdige parter. Danskerne havde en revolver i nakken. Clearingmordene på de danske læger, som blev myrdet i bundter, blev ikke nævnt med et ord.

Mange tyskere var nazister også efter kapitulationen d. 4. Maj 1945, mange tyskere havde ikke erkendt, at HERREFOLKET var en saga blot. Danske læger blev afvist med våbenmagt efter kapitulationen; men disse Dummen Dänen var ikke dummere end, at de i baghovedet havde deres landsmænds ve og vel.

En grundlæggende fejl i udsendelsen ligger i, at man forudsatte, at Danmark i krigsårene og årene umiddelbart efter havde de samme ressourcer, de samme muligheder og den samme vilje, som vort samfund har i dag, man fortier, at danskerne var et terroriseret og udplyndret folk, og at Danmark var et forarmet, fattigt land helt til slutningen af 50.erne.

Min vurdering har oplevelser og erfaringer fra krigen som baggrund, TV producenternes baggrund er og bliver støvet papir.

Ich war dabei. Leider.

1. Vort sygehusvæsen var nedslidt, man havde ikke de hjælpemidler og de medikamenter, der findes i dag.

2. Ingen kunne vide, om det ville komme til regulære krigshandlinger. Nazitysklands propagandaminister Goebbels udtalte efter besøg i en ghettos elendighed, hvor mennesker (også børn) lå døende på gaderne:

**«Jødedommen udgør en smitsom infektion,
men Tyskland vil ikke bøje sig for denne jødiske trussel,
men vil rettidigt bekæmpe den,
om nødvendig med radikal udryddelse af jødedommen.
Her står vi ikke overfor en humanitær opgave,
men en kirurgisk»**

Hvordan forstår du dette?

Den tyske propagandamister med sit danske talerør Ejnar Krenchel.

Fra Göebells tale i Sportspaladset i Berlin

«Vil I den totale krig? Rejs jer folk – Bryd løs storm

Englænderne hævder, at det tyske folk er imod regeringens totale krig. Det ønsker ikke total krig, men kapitulation, siger England! Vil I den totale krig? Mere total og radikal end vi i dag kan forestille os?

Rejs jer folk – Bryd løs storm.»

Forsamlingen var som hypnotiseret, rejste sig og heilede brølende sit ja. Udenfor sportspaladset lå en millionby i grus.

Reichsführer Himmler opfordrede alle – store drenge – ældre mænd til at melde sig til den sidste kamp, han sagde:

**«Vore forbandede fjender må indse,
at indtrængen i Tyskland vil koste angriberen ofre,
der er ensbetydende med nationalt selvmord».**

Selv vandrede han i amerikansk fangenskab og tog senere gift.

Nazisternes desperate terror, Hitlers ordre om at kæmpe til sidste patron, og general Lindemanns, den øverstbefalende for de tyske styrker

i Danmark ordre om, at han ville kæmpe til døden – alt pegede mod, at krigsafslutningen ville koste liv og lemlæstelser.

Det var nødvendigt at have et beredskab.

Befrielsesdagens kampe kostede omkring 1.000 liv. Udsendelsen omtalte ikke det kæmpemæssige byggeri af huse og den forholdsvis hurtige udskiftning af inventar. Senge for halm. Motivet var dog primært at mindske sygelighed og smittefare (lus). Når tyske flygtning blev holdt indespærrede i lejrene skyldtes det:

1. Beskyttelse af den danske befolkning mod den åbenlyse smittefare de udgjorde.

Eksempel:

Ved en razzia på Højdevangens Skole, Irlandsvej på Amager i maj 1945, hvor jeg med mine grupper i samarbejde med engelsk militærpoliti forsøgte at finde krigsforbrydere, konstateredes:

Skolen var en kombineret flygtningelejr og feltlazaret. Lejren var bevogtet. Den tyske vagt havde efter ordre dagen før med våben i hånd afvist danske sundhedsmyndigheder.

Lederen en Wehrmachtsofficer var bevæbnet (skjulte pistol), var nazist og havde ikke erkendt, at krigen var forbi. På Lazarettet lå soldater med forbindinger af toiletpapir, der var gennemvædet af blod, og materie. Smertestillende midler forefandt ikke.

Under gennemsøgningen fandt en gruppe i en garage lig, amputerede lemmer, der i sommervarmen var gået i forrådnelse og omgivet af sværme af spyfluer. Hjælp fra danske sundhedsmyndigheder blev tilkaldt og man etablerede i samarbejde med tyskerne en oprydning og forsynede lazarettet med forbindsstoffer og medicin. Disse oplysninger har i årevis været offentligt tilgængelige, men også det blev fortiet.

2. Skulle tyske flygtninge færdes ude blandt den danske befolkning ville det eksisterende had til dem blive udløst med overgreb.

3. Skulle de opfattes som turister med fri, men gratis adgang til vore goder? I farten glemte man at belyse: Hvorfor valgte de tyske myndigheder ikke Sverige?

Alt andet lige havde Sverige langt bedre muligheder for at yde kvalificeret hjælp, og desuden var distancerne væsentligt kortere. Den sven-

Jeg blev ansat i Statens Åndssvageforsorg i 1962 og kunne da sammenligne de åndssvages kår med dem, jeg oplevede i 1945 og 1946 i tyske flygtningelejre.

Min far var leder af flygtningelejre, derfor har jeg et førstehånds kendskab til forholdene og kan udtale, at billedet i og for sig kunne vise en sovesal for udviklingshæmmede i 1960'erne.

ske befolkning havde næppe det samme had, som hele det danske folk var optændt af. Med tvang førte man flygtningene ind i det besatte Danmark, dermed begik tyskerne endnu en gang en krigsforbrydelse.

Hvorfor sammenlignede man ikke behandlingen af flygtninge i Danmark med behandlingen i andre besatte lande? Arkiver kunne spares – dagens aviser var nok.

Krisehjælp

Efter TV udsendelsen blev en voldsom kritik rettet i medierne mod vort samfund for ikke at have ydet krisehjælp til forældreløse tyske børn. Formålet med denne kritik er uklar, måske var vi i en agurketid, hvor man manglede stof til at fylde spalterne, men var kritikken ikke igen en skjult nynazistisk manøvre?

Eksisterede krisehjælp i årene fra maj 1945 til de sidste flygtninge blev sendt hjem? Hjemvendte krigssejlere og ofre for tysk terror – KZ-fanger og modstandsfolk fik ikke krisehjælp, da det var en nyskabelse, som vel skal dateres så sent som til de glade tresser.

Eksempel:

En krigssejler, som havde sejlet i konvojer til Murmansk og været udsat for to torpederinger vendte tilbage til sit hjem i Esbjerg. Hans ægteviede hustru havde i ventetiden fået erklæret ham død og havde indgået et nyt ægteskab. I dette havde hun fået et eller to børn.

Krigssejlerens egne børn kendte ham ikke. Det kan næppe undre at sømanden fandt trøst i flasken. Først da han blev fundet af kammerater, nærmest opløst af sprit, gik de sociale myndigheder i gang.

Men krisehjælp – nej!

Det eksisterede simpelthen ikke og burde den ansvarlige for udsendelsen, som besmykker sig med titlen læge ikke have gjort opmærksom på dette? Den førte kritik af Danmarks befolknings behandling af tyske flygtninge er meningsløs og en forvanskning af Danmarks formåen, som bedst kan anskueliggøres, hvis man sammenligner den behandling flygtningene fik med den vore svært handicappede fik på danske institutioner.

Havde man i udsendelsen vist:

At krig er en forbrydelse, og at vold avler og udelukker næstekærlighed, kunne man have skabt en seværdig, velkvalificeret dokumentation for, at nazismen er en voldsideologi, men det var ikke nynazisternes ærinde.

Tyske flygtninge i Sudeterområdet og i Danmark

Afskrift politikken: «Allerede nogle få uger efter befrielsen begyndte nogle tjekkiske aktivister at jage dem ud. Under denne første, såkaldte vilde fase af den senere massetvangsforflytning skete en række massakrer. Der findes beviser på nedskydning af 763 civile tyskere. Ifølge en tjekkisk – tysk historikerkommission kostede tvangsforflytningen mellem 19.000 og 30.000 tyskere livet.

Under den første fase blev 600.000 tyskere smidt ud.

Efter Potsdam – konferencen 2,2 millioner.

Den 65-årige Rudolf Geppert kan huske tiden lige efter krigen. Der skete forfærdelige ting her i byen. Det var en krig efter krigen. Hele grupper af civile mænd blev henrettet - kun fordi de var tyskere. Og de fanatiske gardister myrdede sågar tyske børn. Jeg så seks drenge, kun lidt ældre end mig, blive skudt, da de forsøgte at flygte. Mange tyskere begik selvmord for at undgå henrettelse. Det var en grusom tid. Det gør ondt at mindes den. Men jeg mener og har ment det lige siden dengang, at det, som tyskerne gjorde under krigen, er mange gange værre». Afskrift slut.

I opgørelsen for krigsskadeerstatning til Danmark figurerer et beløb for pensionatsophold og foder til tyske flygtninge på 160 millioner – 1946 kroner, prøv lige at finde frem til, hvad dette beløb udgør i vore dages kroner. Renter og renters rente skal du se bort fra for at undgå svimmelhed. Skammen hører hjemme syd for den danske grænse.

Har tyskerne betalt for årelangt pensionatsophold?

Det er almindeligt, at man betaler for et gæsteophold. Hvor meget og hvornår har tyskerne betalt? Også det fortiede man.

Moralsk analyse

02.26.1953: Overenskomst mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om refusion af udgifterne ved tyske flygtninges ophold i Danmark fra 1945 til 1949. Vesttyskland skal betale Danmark i alt 160 mio. kr., for den ydede hjælp.

Kilde: Bekendtgørelse af 18. november 1953 om Danmarks ratifikation af den i London den 26. februar 1953 afsluttede overenskomst mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om refusion af udgifterne ved tyske flygtninges ophold i Danmark fra 1945 til 1949. Lovtidende C-1953 VIII, udgivet 01/29/1954. Danmark frafaldt senere alle krav i alt 11,6 milliarder kr.

Tyske flygtninge i en efterkrigstid

Min gode ven Stoffer, som var ekspedient i forretningen Amager Køkkenudstyr i det herrens år 1945 – 46, ser, en ældre, lurvet klædt kvinde træde ind i butikken.

«*Hvad ønsker fru en?*» spørger han. To par kopper lyder det undseeligt på ubehjælpsomt, gebrokkent dansk.

Stoffer er ikke i tvivl, kvinden kommer fra Danmarks største flygtningelejr for tyskere på Kløvermarken ca. en kilometer borte.

Stoffer præsenterer forretningens mere end sparsomme udvalg af kopper, og hun drager glad og tilfreds af med sine kopper under armen. Kort tid efter dukker en betjent op, afhører Stoffer, som nu bliver anklaget og stillet for retten. Her idømmes han en bøde på 50.- kr. Forbrydelsen, salg af to par kopper, blev, når bødens størrelse vurderes i forhold til Stoffers månedsløn, som var 60.- kr. af vore myndigheder takseret som en ret grov forbrydelse, nemlig næsten lig med en månedsløn. (Chefen betalte dog bøden for Stoffer.)

Retten afsagde sin dom over Stoffer i henhold til Bekendtgørelse Nr. 224 af 7. maj 1945 vedrørende Forbud mod Salg eller Udlevering af varer til de enkelte Medlemmer af den tyske Værnemagt, tyske Flygtninge m.v.. Bekendtgørelsen knytter sig til lov nr. 158 af 29. marts 1943 om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger, Vareforsyning m.v.

Efter kapitulationen vedtog befrielsesregeringen en lov med forbud mod fraternisering med fjenden, men i farten glemte man, at krigen var forbi. Tolerance? Næstekærlighed?